

Gerard van Gemert

Eindsignaal

8

‘Wat een drama,’ riep Zahra. Ze gooide haar stick op de grond en met een plof zakte ze neer op de bank in de kleedkamer.

‘Even rustig gaan zitten allemaal en nadenken over wat we fout hebben gedaan,’ zei Daniel, de coach van de MC1 van HCA uit Almkerk.

Hij was dit seizoen voor het eerst coach van het elftal van Zahra en Nikki.

‘Alsof dat helpt,’ mompelde Zahra.

‘Wat zei je, Zahra?’ vroeg Daniel.

Zahra deed haar gezicht in haar handen.

‘Niets,’ antwoordde ze vanachter haar vingers.

Ze had geen goede relatie met Daniel.

Ze waren het vaak niet eens over de tactiek, en de rol die hij Zahra in het elftal toebedeelde, was een heel andere dan ze zelf wilde.

Daniel zag Zahra als diepe spits, terwijl zij liever vanaf het middenveld speelde. Zahra was meer afmaakster geworden dan spelverdeelerster.

Nu stond Charlotte als aanvallende middenvelder in de rug van Zahra, en allebei waren ze daar niet blij mee.

De eerste helft van de competitie hadden ze bovenin meegedraaid, maar nu het einde van de competitie naderde, ging het een stuk minder en dreigden ze zelfs de play-offs te missen.

Zeker als vandaag van De Zwaluwen werd verloren. Daniel schraapte zijn keel.

‘Er is nog niets verloren,’ begon hij nadat alle meiden waren gaan zitten. ‘In het hockey is een 0-2-achterstand niet onoverkomelijk.’

‘Wel als we in deze opstelling blijven spelen,’ reageerde Zahra. Het lukte haar niet haar mond te houden, wat haar een por in de zij opleverde van haar tweelingzus Nikki, die naast haar zat. Daniel negeerde de opmerking van Zahra.

‘We moeten sneller druk zetten op de verdediging van De Zwaluwen. Hun laatste vrouw krijgt veel te veel tijd om op te bouwen.’

Zahra zag dat als een verwijt aan haar omdat zij in de spits speelde en de aangewezen persoon was om de opbouw van achteren uit te verstoren.

‘O,’ begon ze cynisch, ‘dus het ligt allemaal aan mij.’

Daniel zuchtte. ‘Dat zeg ik niet ...’

‘Maar dat bedoel je wel,’ zei Zahra voor Daniel zijn zin kon afmaken.

Charlotte stak, alsof ze op school zat, haar vinger op. ‘Misschien moeten we toch een keer proberen Zahra en mij om te wisselen. Dus ik in de spits en Zahra vanaf het middenveld.’

Daniel ijsbeerde door de kleedkamer en overdacht het voorstel van Charlotte.

‘Oké, laten we het maar een keer proberen. Maar ...’ waarschuwde hij met opgeheven wijsvinger, ‘als het niet werkt, is dit de laatste keer dat we zo spelen.’ Zonder verder nog iets te zeggen verliet hij de kleedkamer.

Zahra vond het belachelijk dat hun coach zo reageerde. Aan het begin van dit seizoen

speelden ze altijd zo en in de winterstop stonden ze samen met HCG bovenaan. Toen was Daniel gekomen omdat hun toenmalige coach aan de slag kon bij het nationale jeugdelftal, waar Zahra ook voor speelde. Daniel wijzigde de tactiek en volgens de meiden deed hij dat niet omdat het beter was voor het elftal, maar om zijn eigen inbreng te hebben en niet voort te borduren op het succes van zijn voorganger.

‘Wat een eikel,’ zuchtte Romy.

‘Waarom hebben ze hem in hemelsnaam aangesteld als onze coach?’ De opmerking van de linkerspits zorgde voor een aaneenschakeling van geklaag bij de meiden van de MC1. Ze waren het er unaniem over eens dat Daniel er de oorzaak van was dat de resultaten na de winterstop achteruitgegaan waren.

‘Dan zullen we in de tweede helft eens laten zien dat hij ongelijk heeft,’ zei Zahra.

‘Kom op, meiden, ertegenaan.’

Zahra was verreweg de beste speelster van het elftal. Mede door haar talent speelde de MC1 van HCA in de hoogste klasse.

Binnen het elftal had ze, door haar goede spel, ook veel aanzien en dwong ze respect af.

Dat kwam ook doordat Zahra uitkwam voor het nationale jeugdelftal en daar langzaam een vaste plek aan het veroveren was.

Binnenkort stond de belangrijke uitwedstrijd tegen Engeland op het programma,

naar binnen was getrokken en de ruimte naar de rechterkant afsloot.

Met griezelige precisie sloeg ze de bal naar Charlotte, die door de nauwkeurigheid van de klap van Zahra weinig moeite had om de bal te controleren. Zoals het een spits betaamt, dacht zij niet lang na, maar haalde ze verwoestend uit. De bal verdween halfhoog in de lange hoek, waardoor de 0-2-achterstand was weggewerkt.

‘En nu doorduwen,’ moedigde Zahra haar teamgenoten aan. De resterende tien minuten op de klok moesten voldoende zijn om de volle winst in eigen huis te houden, waardoor de concurrentie niet verder weg zou lopen.

De speelsters van de MC1 roken bloed en de twee doelpunten zorgden voor zo veel adrenaline dat ze de vermoeidheid in hun lichaam niet voelden. Bij de tegenstander werkte het juist omgekeerd. De angst nam bezit van het elftal, wat het niveau van hun spel niet ten goede kwam. Ze lieten zich terugdringen en bij een van de vele aanvallen viel de bal uit een scrimage voor de stick van Romy, die de kans simpel promoveerde tot een doelpunt. De laatste vijf minuten van de wedstrijd gooiden De Zwaluwen alle schroom van zich af en probeerden ze met de moed der wanhoop nog de gelijkmaker te forceren.

Twee fantastische reddingen van Nikki voorkwamen dat, waardoor de MC1 van HCA de wedstrijd tegen De Zwaluwen

met een 3-2-overwinning afsloot.

Na de wedstrijd zaten de meiden met hun tegenstanders wat te drinken en de wedstrijd te analyseren. Zahra zag dat Jelle, haar vriendje, het clubhuis binnenkwam. Hij liep recht op haar af en kuste haar. 'Dat was op het nippertje,' zei hij. Zahra kuste hem terug. Niet zo lang geleden zou ze zich ervoor geschaamd hebben met haar teamgenoten zo om zich heen, maar inmiddels was zij, maar ook de andere meiden, eraan gewend. 'Zeker,' antwoordde ze. 'Hoe laat moet jij?' Jelle keek op zijn horloge. 'Laat, pas om vier uur en nog uit ook.' Zahra fronste haar wenkbrauwen. 'Bah, vervelend is dat.' Jelle speelde in de JB1 van HCA, samen met Timo, de broer van de tweeling. Timo en Jelle waren beste vrienden en doordat Jelle geregeld bij hen over de vloer kwam, hadden Zahra en hij elkaar leren kennen. 'Ik moet gaan,' zei Jelle. 'Wedstrijdbespreking.' Hij keek er erg moeilijk bij. Hij kuste Zahra nog een keer en zei Nikki en de andere meiden ook gedag. Maar die hadden het zo druk met zichzelf dat maar een paar meiden reageerden. Even later kwam Daniel bij de tafel staan waar de meiden aan zaten. Naast hem stond een man die door Zahra meteen werd herkend. Het was Roderik, de trainer en coach

van het nationale jeugdelftal waar Zahra voor speelde. Dat hij naar de wedstrijd was komen kijken, was voor Zahra geen verrassing. Hij ging wel vaker naar wedstrijden van speelsters van het nationale jeugdelftal. Meestal maakte hij daarna even een praatje met hen.

Zahra maakte al aanstalten om op te staan.

‘Nikki,’ zei Daniel. ‘Heb je even tijd?’

Nikki, die druk in gesprek was met haar buurvrouw, keek op en was verrast toen ze zag wie er naast Daniel stond. Omdat zij vaak meeging met Zahra naar de trainingen en wedstrijden van het nationale jeugdelftal, wist ze wie Roderik was. Ze stond op en liep met het tweetal naar een lege tafel.

Zahra volgde het tafereel en zag haar tweelingzusje twee keer verrast haar hand voor haar mond slaan. Korte tijd later kwam ze terug en met rode wangen ging ze weer naast Zahra zitten, die haar vragend aankeek.

‘Ik ben geselecteerd voor het nationale jeugdelftal voor de wedstrijd tegen Engeland,’ zei ze zachtjes.

Zahra kon een gillette niet onderdrukken. ‘Echt?’ riep ze en ze omarmde haar zusje. ‘Gefeliciteerd.’

Na de omhelzing stond Zahra op en ze vertelde haar teamgenoten wat Nikki zojuist te horen had gekregen. Dat zorgde voor een opgewonden stemming en Nikki werd door alle meiden uitbundig gefeliciteerd. Zelfs de speelsters van De Zwaluwen wensten haar geluk.

‘Geen wonder dat we zo veel moeite hadden

met scoren,' zei een van hen, wat een lachgolf
bij de anderen opleverde.

Nikki hoorde het niet. Ze had haar mobieltje gepakt
om het goede nieuws aan haar ouders te vertellen.

Samen fietste de tweeling na de wedstrijd naar huis. Ze hadden eerst nog een kwartiertje bij de MB1 staan kijken, maar die stonden binnen tien minuten al met 3-0 voor en dus was de spanning vroeg uit de wedstrijd verdwenen. Zahra had wel zin om te blijven kijken, maar Nikki wilde nog huiswerk maken.

‘Zo gaaf dat jij nu ook bij het nationale jeugdelftal zit,’ glunderde Zahra. Nikki antwoordde niet, maar toen Zahra haar van opzij aankeek, zag ze een stralende glimlach op Nikki’s gezicht.

‘Toch?’ zei Zahra.

‘Zeker,’ antwoordde Nikki nu wel.

‘Maar het is ook wel een beetje eng, hoor.’

Dat begreep Zahra maar al te goed.

Ze zat zelf al een tijdje bij de nationale jeugdselectie, maar elke keer als ze ernaartoe ging, was ze nog erg onzeker.

‘Logisch,’ zei ze.

‘Maar het is wel lekker dat ik er ook bij ben, toch?’

‘Dat zeker,’ vond ook Nikki.

‘En ik ken de meiden al een beetje.’

‘Heeft Roderik nog gezegd wanneer de eerstvolgende training is?’ vroeg Zahra.

‘Weet je dat dan niet?’ Nikki was verbaasd dat haar zus zoiets belangrijks niet uit haar hoofd wist. Maar aan de andere kant

paste het ook wel weer bij haar.
‘Mama heeft het ergens opgeschreven,
maar ik weet niet meer precies wanneer het is.’
Zahra trok een schuldbeust gezicht.
Nikki schudde haar hoofd en perste haar lippen
op elkaar.
‘Ergens volgende week toch?’ deed Zahra een gok.
‘Maandag al.’
‘O,’ reageerde Zahra en ze kneep in haar remmen.
Nikki schrok eerst, maar remde daarna ook.
Ze keek om naar haar zus. ‘Wat doe je nou?’
‘Dan moet ik terug naar de hockeyclub.
Mijn tas ligt daar nog.’
Nikki zuchtte.
‘Waarom laat je die op de hockeyclub liggen?’
Zahra haalde haar schouders op. ‘Ik heb mijn rugzak
in het kastje bij jouw keepersspullen gelegd.’
‘Waarom?’
‘Dan hoef ik de tas niet mee naar huis te slepen
en dinsdag weer mee terug. Alleen mijn schoenen,
schoenbeschermers en stick liggen er.’
‘Dan ga je ze zelf maar halen,’ mopperde Nikki.

